

ГЛАВА XII

БЪЛГАРСКИ ВЪПРОСИ ОТЪ 1856 ДО 1862 г.

1. НА ВЪРНА ОБЩЕСТВЕНА СЛУЖБА. — Жизнената история на Селимински е въ голѣма степенъ история на срѣдитѣ, въ които той последователно се движи, и предимно на българскитѣ срѣди, които той съзнателно търси или въ които неизбѣжно попада. Ни веднажъ неговиятъ пжтъ и неговитѣ домогвания не се отклоняватъ отъ по-високитѣ нравствени и национални интереси на обществата, всрѣдъ които той трѣбва да упражнява професията си, учителска или лѣкарска, и всѣкога той застава — по дълбоко почувствуванъ дългъ и по несъмнени таланти — на чело на движенията съ по-широкъ общонароденъ характеръ. При Кримската военна кампания, поставила на голѣмо изпитание българската воля за политическа независимостъ, той минава изцѣло въ услугитѣ на руското военно командуване и не знае ни почивка ни личенъ интересъ въ грижитѣ си по организуване на доброволческия отредъ. Привършена войната, той не клюмва малодушно, въпрѣки всичкото си разочарование отъ несполуката, а минава къмъ нова работа, къмъ ново организуване на народнитѣ сили, за да подготви горешо желаното тържество на българския духовенъ и политически идеалъ. На времето и условията той предоставя да се опредѣлятъ конкретнитѣ задачи на народното движение; и ако за моментъ културната борба се налага като най-сгодна форма на националното съвземане и обединение, това не значи за него, че трѣбва да се пренебрегне и държавната независимостъ, стига да се намѣри сигурната опора за извоюването ѝ, — безъ необмисленитѣ рискове, безъ авантюритѣ, способни да увредятъ, вмѣсто да ползуватъ народа. Защото той има предостатъченъ личенъ опитъ и вѣренъ погледъ върху историческитѣ фактори, отъ които зависятъ сждбинитѣ на